

Abstrakt

Práce je založena na revizi sbírkového materiálů z několika vědeckých institucí z České republiky a Spolkové republiky Sasko (Národní muzeum Praha, Chlupáčovo muzeum historie Země, Senckenberg Natural History Collections Dresden aj.). Základ sbírky tvoří vzorky publikované Oskarem Lenzem a Georgem Bruderem z druhé poloviny 19. století. Oba čerpali také z nálezů jiných badatelů (např. Cotta, Weisse). Rostra belemnitů byla systematicky rozřazena do čtyř čeledí, pěti rodů a sedmi určitelných rodů. Jedno rostrum nebylo blíže určeno. Stáří vzorků bylo určeno na střední a svrchní juru (bajok-kimmeridž). Délka předpokládané sedimentace v této oblasti byla především díky nálezu druhu *Megateuthis gigantea* Schlotheim, 1820 posunuta výrazně do střední jury. Dřívější výzkumy (především 20. století) předpokládaly rozsah zachovaných karbonátových hornin jen ve stupních oxford a kimmeridž, s málo fosiliferními brtnickými vrstvami stáří keloveje. Zkoumané horniny vykazují značný vliv Milankovičových cyklů s opakovaným střídáním karbonátových a nekarbonátových poloh ve vrstevním sledu. Předběžné výsledky izotopových analýz naznačují nízký geochemický potenciál. Ten je způsoben především přítomností lužické poruchy a riftovým vulkanismem, který zde probíhal v období neogénu. Díky analýze jurského společenstva organismů se předpokládá mikritická pelagická sedimentace v zálivu či mělkém moři s omezeným přínosem klastických sedimentů z pevniny. Moře bylo dobře cirkulující, čisté, s dostatkem kyslíku a malými výkyvy v salinitě (nálezy echinodermátů, paryby a brachiopodů).

Klíčová slova: jura severních Čech, belemniti, biostratigrafie, paleobiogeografie, izotopová data